

АЛИС ПОПА

**ПРИКЛЮЧЕНИЯТА
НА ПИРАТА КЕТ**



Култура

*This project has been funded with support from the
European Commission.*

*This publication [communication] reflects the views only
of the author, and the Commission cannot be held
responsible for any use which may be made
of the information contained therein.*

*Този проект е финансиран с подкрепата на
Европейската комисия.*

*Тази публикация [съобщение] отразява само личните
виждания на нейния автор и от Комисията не може
да бъде търсена отговорност за използването
на съдържащата се в нея информация.*

АЛИС ПОПА

**ПРИКЛЮЧЕНИЯТА
НА ПИРАТА
КЕТ**

Превел от румънски:
д-р Владимир Кръстев

IMAC

Alis Popa

AVENTURILE PIRATULUI KET

© 2017, Alis Popa

Алис Попа

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ПИРАТА КЕТ

Превод от румънски: *д-р Владимир Кръстев*

Българска адаптация на корицата: *Златина Зарева*

© ИК „ЕМАС“, 2021

Всички права запазени!

ПЪРВА ГЛАВА

Един герой, забулен в мистерии

Как успяваше Кет да разбуну духовете на тези, които го познаваха?

Отговорът не е трюден. Понеже в малкото градче, сгушило се на няма и две крачки от пристанището Идас, от време на време се случваха неща, които печаха на бавен огън немалко местни жители. Мнозина от тези жители си имаха свое мнение за ставащото и силно желяеха да разкажат за случките и на други.

И така не закъсняха клеветите по адрес на нашия герой.

Кет се държеше лекомислено като вятърничав хлапак! Правеше това, което му се мътеше в главата. Тичаше по улиците като обезумял или се разхождаше безгрижно с ръце в джобовете, влачейки лениво крака. Обикновено не поздравяваше на улицата, напротив намигваше с едно око, свиваше вежди, свиреше с уста, без да му пука от нищо, и се

плезеше на минувачите! През последния празник вдигна много шум и събра очите на всички! Беше излязъл със закърпени панталони... и се подиграваше на гостите на града и на техните домакини. Качи се на един стол, не би го направило и малко дете! Изкашля се с пълна уста върху стоящите наблизо, а с лакът събори няколко чаши, от чието съдържание току-що бе опитал. След това, сякаш нищо не се бе случило, се разрева с цяло гърло, че го болял коремът от невиждано преяждане, и си избърса устата с крайчеца на покривката на масата!

Неговите фенове го дебнеха постоянно, търсейки под вола теле, и ако намереха дори най-малкия повод, го порицаваха, без да им мигне окото за неговите изпълнения. Въпреки това някои, без да си го признават, се присмиваха, като едва дочакваха поредната глупава и безразсъдна постъпка на Кет, та да се посмеят на корем, понеже ежедневието им в малкото градче, сгушено до пристанището, протичаше много скучно. Но и немалко се чувстваха силно засегнати, чак до мозъка на костите ги изпълваше безпомощен гняв, а от очите им хвърчаха искри и им се схващаше ченето от злоба, само като си помислеха за „щуротиите му“.

Всичко щеше да си бъде на мястото, ако не се случваше нещо странно, нещо, което заинтригуваше всички тези хора и по някакъв начин ги обедняваше, а именно, от време на време причудливият

герой изчезваше от града и се връщаше след няколко месеца с джобове, натъпкани с привличащи вниманието предмети и с поведение, в което се преплитаха радост, високо до главозамайване самочувствие и тайнственост.

Говореше се, че някой гаже го бил видял в Папапония с малко кенгуру в ръце; друг дори се клел, че го бил разпознал сред групичка съмнителни типове, които скитосвали по улиците на Макайбе; а един сериозен мъж свидетелстваше, че всеки път, в нощта преди заминаването на Кет, от жилището му се разнасяли странни и напълно необясними звуци, блеене или мяукане, както и крясъци и грънчане от чупене на предмети.

Ала любопитните жители на градчето го пристанището Идас със сигурност не знаеха едно – че персонажът, провокиращ толкова много вълнение, често пъти пътешестваше в един изключителен свят, в който свят приключенията, опасностите и мистериите го преследваха на всяка крачка. В градчето обаче имаше все пак човек, който много добре познаваше тайните на Кет – Тибериус Тонг.

ВТОРА ГЛАВА

Кет и Тиберуус

Кет и Тиберуус бяха неразделни приятели. Незная как ставаше, но където видиш единия от двамата, там беше и другият. Можеш да ги срещнеш на улицата, у техни фенове, сред доковете на пристанището, пускащи шеги и разни приказки от сутрин до вечер. Понеже живееха достатъчно далече един от друг, предпочитаха да се срещат на пристанището в таверната „Изсушената рибка“, където се сервираха най-странните морски менюта.

Всъщност таверната бе воен кораб, останал без мачти, забит наполовина в земята, в който се влизаше през тесен процеп. Вътре – прашни маси, наобиколени с черни столове от грубо одялана акация, покрити с дебел слой мазнина, а светлината се спускаше тежко през мръсните пролуки на набъбналото от изпарения гърво, образувайки ромбовиден спектър.

До срещуположната на входната врата стена имаше внушителен бюфет, стар колкото света. Заг

него по всяко време се подвизаваше кръчмарят, старец с малка глава на раменете, който не говореше много-много, но пък правеше най-удивителния морски чай или кафе. Правеше и необикновени манджи от риба, медузи и раци, ала малко клиенти престъпваха прага на таверната, тъй като жителите от околността на пристанището си придаваха огромна важност и никога не биха си позволили да паднат толкова ниско, че да прекрачат прага на тази мизерна кръчма.

В един слънчев ден двамата приятели пристигнаха там по едно и също време, като си разменяха удари на шега, в едно и също време двамата решиха да влязат през тесния вход. Настроени за разговори и в добро разположение на духа, седнаха на една маса, както бяха свикнали, когато са заедно, даже и когато се препираха. Кръчмаринът им донесе това, което обичаха най-много: зелен чай с черен пипер и мустакати лешници от Канабрия.

– Корабът е готов – прошенна Кет, – Ти свърши ли с всичко, без да си пъхат носа твоите надути роднини?

– Съжалявам, приятелю – отговори, пъшкайки, Тиберуус. – Не мисля, че точно сега е времето да се поддаваме на съмнения, а че е по добре да си остана вкъщи този път.

– Оф! – изпъшка Кет, като удари безпомощно с върха на пръстите плота на масата. – Бях сигурен!

Двамата приятели онемяха за неопределено време и според обичая отпиха от чая: Тиберуус мълчеше, а Кет беше много шумен, сякаш искаше да заглуши морския ураган. За разлика от него, Тиберуус се държеше прилично, бе мил и добре възпитан, не избухваше бързо като своя приятел и понеже не се караше с никого, жителите на градчето го харесваха много. Ето една причина, поради която Тиберуус не се набиваше в очите на тези, които го познаваха: никой не му вярваше, че е в състояние да участва в лудории. Дори ако забегнеше за цял ден, не даваше повод за подобни мисли, напротив говореше се, че имал малка къщичка на село, където ходел да си почива от време на време. Още повече, че много-то му задължения, в обществото и в семейството, често пъти го задържаха в града, както бе и сега.

Истина е, че приятелството с Кет хвърляше лека сянка върху имиджа на Тиберуус. Обаче всички знаеха, че двамата са приятели от ранно детство, затова и подминаваха снисходително някои негови изпълнения.

– Бях сигурен – продължи Кет, след като помълча известно време, почесвайки се замислено зад ухото.

– Що да сторя? Имам една дузина братовчеди и лели. Не мога да ги пренебрегна.

– Така е – сам си отговори Кет и продължи: – Зарежи нашите начинания...

– Мда... – кимна одобрително с глава Тиберуус,

след което добави с услужлив тон: – Ти приключи ли с приготовленията? Имаш ли нужда от нещо?

Държим да отбележим, че по време на пътешествие Кет спринтираше наляво и надясно, скиташе се по пазари и панаири, ровеше сред боклуците по сергиите, разнасяше на кораба какви ли не предмети, потушавайки вълнението, едва след като ги захвърлеше надалече през борга. Тиберуус, и той помагаше в това дело, но нашият герой с по-голям опит в пътешествията държеше сам да се справя с нещата.

А сега на Кет му лисваха някои греболци: тънка жична намотка, ножица за рязане на ламарина, чифт ръждясали ключове и малка стойка за чадър. Нищо по-лесно за един достоен пътешественик, освен да подскочи от радост.

– Да знаеш само – каза той. – Проверих списъка с вещи още преди цели две седмици. Не бързам, искам всичко да се получи добре!

– Набявам се да докараш при мен Мо – отвърна му Тиберуус с въпросителен тон.

Много пъти Мо, котката на Кет, тръгваше на пътешествие по море със своя стопанин. Обаче след последното лудо приключение той я бе оставил при Тиберуус, където я обгрижваха като истинска царица.

– Ще я донеса, ще я донеса, не я мисли. Ще видиш, че съм я научил как да ходи по масата. Изобщо не докосва чиниите. Само чашите... Ако е необходимо.

Тибериус се засмя.

– Казваше, че ще поемеш към Мибаб, не беше ли така? – рече той шепнешком. – Чувал съм, че там морето не е така безопасно.

– Сериозно ли говориш? Изобщо не е зле! Да, така реших. Може да науча повече неща за... *ти знаеш за кое* – отговори Кет, примигвайки загадъчно.

– Пази се, груже, не ми казвай нищичко! – спря го Тибериус по своя си начин, с внимателен тон.

– Оф, колко си страхлив. Нищо не може да ми се изпречи на пътя, ако става дума за приключения – отвърна му твърдо Кет.

– Кога потегляш? Утре ли? – прекъсна го Тибериус. – Внимавай да не те докопат разбойници – гобави тихо той.

При това предупреждение Кет се намръщи и изплези, с което искаше да покаже, че не му пука, но в действителност беше убеден, че такава изумителна тайна не трябва да стигне до ушите на когото и да е. Затова се стараяше морските му планове и идеи да станат колкото се може по-малко достояние на хорската тълпа.

За съжаление, той предизвика съмнение в някои хора, и тези хора силно се заинтересуваха да научат какво се случва в действителност по време на неговите отсъствия от града.

Призори на следващия ден нашият герой мина през пристанището и слезе към морето. Потърси с

поглед сред другите големи кораби на дока своя стар кораб, чието име бе „Батъо“. Накрая го зърна, беше направен от потъмняло с времето дърво.

С прогнил и изкорубен корпус, платна, целите на кърпки, и мачти, забити като криви пръчки, „Батъо“ по-скоро приличаше на сплескана черупка на стара костенурка или на старо, прогнило дървено корито, така че по чудо би станал за плаване.

Собственикът се качи на борда, провери с поглед дали всичко е на мястото си, вдигна котвата и се насочи към капитанската кабина. След около час излезе на палубата и смело застана на руля. Изправи се върху слабичките си крака, пригали с ръка черната си коса, щръкнала на всички страни като бодлите на таралеж, и пое дълбоко въздуха, напоен със солта на морето и с изкушението от предстоящото приключение.

Но изражението на лицето му като че ли се промени.

Не, не ставаше дума за някакво съмнение.

Кет беше облечен в традиционното облекло на пиратите, чийто начин на живот силно го привличаше.

ТРЕТА ГЛАВА

Пиратски работи

Значи, Кет е пират! Нещо повече, той бе истински пират, от онези, които изчезваха задълго зад линията на хоризонта на морската шир.

За да схванете защо казвам това, ще трябва да разкрием какво включваше неговото пиратско облекло: червена кърпа на големи бели точки, плътно завързана на възел отзад на врата; черна превръзка с пришит ластик, с който лесно може да се постави върху лявото око; синя риза на крѣпки, под която се открояваха тънки ръце, татуирани с изображения на котви, морски сирени и чудовища; кърливи зелени панталони, специално поръчани при известен шивач, който ушиваше готово мръсно облекло. Панталоните стигаха на двайсет сантиметра от дълбовото сабо, чийто звук отекваше всеки път когато нашият герой ходеше по палубата. Сабото е истинска гордост за Кет, който казваше на Тубериус кога на шега, кога насериозно, че ако не го

бил намерил на битака, щял да замени единия си крак с дървен, за да се чува поне веднъж на всеки две крачки онзи характерен за палубата на „Батьо“ звук.

Представата на нашия герой за пиратски кораб се допълваше, естествено, от черното знаме, избеляло и намачкано, с изрисуван череп с две кръстосани кости, което се развяваше на най-високата мачта.

Корабът се издигаше ритмично на гребена на вълните и се спускаше, издавайки пукот от всички дървени сглобки. Трудно реагираше на команди, но Кет, като истински морски човек, знаеше как да го управлява.

След неопределено време на хоризонта на морската шир се появи островната група Томоре, а в безбройните скали, опасващи островчетата от всички страни, непрекъснато се блъскаха вълните, издигайки фини струи и създавайки впечатление за пеещ фонтан. Кет бе силно развълнуван. Премина между две островчета, сърфирайки сред вълните, и като въртеше уверено руля, избра посока на плаване към Мибаб, остави кораба да се носи на воля и се насочи с решителна крачка към капитанската кабина.

Отрязва си голямо парче от тортата с пресни мигени черупки, която беше направил сам-самичък, и си наля чаша чай. Това е сигурен знак, че денят започва добре със силен, ароматен пиратски чай.

След като отърси трохите от себе си, Кет си свали превръзката на окото, за да не го обърква при работа, и извади от едно чекмедже куп стари,

измачкани хартии, които разхвърли по всичките краища на капитанската кабина. Накрая се пресегна и към графика за мореплаване, без който никои не би успял някога да стане добър навигатор. Преписа го с голямо старание на нов лист, леко оцапан с мастило, и го закачи на видно място над леглото.

Ето ги и ключовите точки на този график с навигацията на пирата:

Дневен график за мореплаване:

• Сутрин:

- Събуждане от сън;
- Гимнастика за разсънване (която включва две-три бързи катерения по главната мачта, последвани от спешни слизания с пързаляне);
- Закуска, придружена винаги с хубав чай;
- Характерни за пирата занимания.

• По обед:

- Обяг¹;
- Консултиране с компаса, картите и наръчните по пиратство;

¹ Който Кет никога не пропускаше, дори когато трябваше да се пребори с някой мощен ураган. – Бел. авт.

- Проверка на „Батьо“, дали е в изправност;
- Други работи, характерни за пиратството.

• **Привечер:**

- Вечеря (в зависимост от обстоятелствата);
- Лягане (ако не изникне нещо непредвидено).

Седмичен график за мореплаване:

- Смазване на механизмите на „Батьо“ с мазнина от октопод;
- Баня.

Ако някой се разрови в книгите на Кет, ще открие месечен график и даже годишен график.

Месечният график, много по-гъвкав, може да се променя при необходимост, тъй-като включва:

- Изпращане на писмо до Тиберуус Тонг;
- Месечна баня¹.

Годишният график съдържа само една-единствена точка, а именно:

- Задължително участие в партито за рождения ден на госпожа Матилда, майката на Кет.

¹ В случай на непредвидени обстоятелства, ако седмичният график е бил твърде много време пренебрегван. – Бел. авт.

След като окачи графиците, Кет събра закуп всички документи и ги прибра в чекмеджето, после излезе от капитанската кабина, подсвирквайки си с уста. Изрита тенекията, която му се изпречи на пътя, провери мачтите, гръзко се изкачи на най-високата, за да оправи едно от платната, което се бе леко усукало, след което слезе набързо и направи обиколка на палубата.

Всичко изглеждаше повече от задоволително. Жалко, че „Батьо“ беше толкова муген...

– Как се чувства моето мило корабче? – изненадващо попита той с усмивка, но в същото време и със загрижен глас.

Чу се продължително скърцане, сякаш идващо от несмазани панти на врата, и едва след това последва хрипавият отговор на кораба:

– Ех! Как искаш да се чувствам аз? През какво ли не съм минал! А ти, скъпи ми Кет, ще се справиш ли без Тибериус?

Именно сега читателите имат повод да открият две от големите качества на „Батьо“: той разбираше нещата и не говореше, по правило говореше само когато го питат за нещо. Затова Кет го оценяваше с истинската му стойност, даже за другите да изглеждаше чисто и просто един овехтял, стар кораб.

– Знаеш ли колко щеше да ми бъде приятно, ако

беше дошъл и Тибериус! – възкликна навигаторът, повдигайки печално рамене!

След това Кет се залови с ентузиазъм за нещата, които беше свикнал да върши. Донесе от капитанската кабина една ръждясала сабя с изкривен връх и я забърса с парцал и специален сос, чиято рецепта беше взел от някакъв стар пират от Лекуния. Направи няколко движения с нея във въздуха и с проблесналия на слънчевите лъчи връх замахна и отрязва крайчеца на напречната гървена греда, подпираща тавана на капитанската кабина, след което излезе на палубата, размахвайки сабята, сякаш се дуелираше с някого. После се върна, за да си отреже поредното парче торта.

Привечер нашият млад пират срещна една рибарска лодка. Беше най-обикновена, без платно и мачта, с простряна през борда рибарска мрежа, която беше празна. Гребците, най-обикновени хорица, облечени в избелели грехи, или по скоро с цвѐта на мокрия пясък, възнамеряваха да продължат курса си, но Кет ги спря, за да разбере нещо, което му гризеше мисълта, откакто бе напуснал родния град:

– Хей, приятели! Да не би да идвате от Мибаб? Разбрах, че морето там е много опасно...

– Така е, точно така – отвърнаха му рибарите с щастливи лица, понеже им се бе удала възможност да помогнат на един толкова добронамерено настроен пират. -Попаднахме на много страшен

ураган, надигна се от морската бездна. Всичко помете, едва му се изплъзнахме... – добави млад рибар с тънък и оципан глас.

Този, който говореше, изгледа с премрежен поглед „Батьо“ и с удивление поклати глава. Корабът му изглеждаше паянтов и ненадежден, или може би така го виждаше той, обаче на Кет му направи някак си впечатление как рибарите изобщо нищо не разбират от пиратство. Благодарил им за съвета, но по свой си начин, без да се впуска в много приказки, като не взе насериозно предупреждението какви опасности го очакват по пътя, него и овехтелия „Батьо“.

– Вятър откъм кърмата! – извикаха му рибарите.

– На добър път! – провикна се след тях Кет със сетен дъх, след като им даде зелена светлина и лодката им се скри от погледа му, отправяйки се на запад.